

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: T. A.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 16. 10. 2019, č. j. OAM-896/ZA-ZA11- ZA05-2019

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že 9. 10. 2019 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 18. 10. 2019 jí bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, č. j.: OAM-896/ZA-ZA11-ZA05-2019 ze dne 16. 10. 2019, kterým žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. Správní orgán svým rozhodnutím dle žalobkyně porušil zákonná ustanovení, a to § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, dále § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu, § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť ve svém rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu a v souvislosti s tím došlo také k porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu).
3. Žalobkyně uvedla, že v jejím případě existují zejména důvody pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu a důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyně musí pečovat o svoji dceru, která má vážné zdravotní problémy, tyto správnímu orgánu popsala, přičemž je toho názoru, že v Arménii se jí nedostane náležitě lékařské péče. Posouzení správního orgánu ohledně neudělení mezinárodní ochrany dle výše uvedených ustanovení zákona není dostatečně odůvodněno. Napadené rozhodnutí rovněž nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobkyně a je tedy v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycestování žalobkyně je tedy v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
4. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Paposhvili proti Belgii, kde ESLP dospěl k závěru, že k porušení čl. 3 Evropské úmluvy může dojít i v situaci, kdy je vyhošťována vážně nemocná osoba, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (srov. bod 183 rozsudku).
5. Dle ESLP dopad vyhoštění musí být posouzen porovnáním zdravotního stavu cizince před vyhoštěním a jak by se vyvíjel po transferu do přijímacího státu. Zároveň musí příslušné orgány ověřit nejen to, zda je zdravotní péče obecně dostupná v přijímajícím státě dostatečná a vhodná k léčbě onemocnění tak, aby vyhošťovaná osoba nebyla vystavena zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy (srov. bod 189), ale musí vzít v potaz i to, zda tato osoba bude mít v přijímajícím státě reálný přístup k vhodné péči a zdravotnickým zařízením, jakož i náklady spojené s léčbou, sociální a rodinné vazby a vzdálenost, kterou musí překonat, aby přístup k péči získala (bod 190). V případě pochybností je povinností vyhošťujícího státu opatřit si záruky, které by případnému zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy zabránily (bod 191).

6. Ačkoliv se uvedený rozsudek týká vyhoštění, závěry ESLP lze bezesporu vztáhnout i na řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy její udělení má za následek povinnost vycestování cizince do země jeho původu.
7. Přestože se nejedná o zdravotní stav žalobkyně, ale její dcery, žalobkyně se domnívá, že v případě jejího navrácení do země původu existuje důvodná pochybnost, zda by se její dceři v její situaci dostalo zdravotní péče v takové míře, aby nedošlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu, neboť její dcera je na její péči přímo závislá. Přestože žalovaný namítá, že tvrzenou závislost neshledaly ani německé úřady, které v rámci tzv. dublinského řízení transferovaly žalobkyni na zemí ČR, není však jasné, do jak velké míry německé řady skutečně zkoumaly závislost dcery na své matce. Skutečnost, že žalobkyně byla poslána do ČR, není jako jediná dostatečným důkazem, že dcera nepotřebuje péči své matky. Tato obava je přitom relevantní z hlediska možného udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
8. Kromě toho jsou žalobkyní tvrzené důvody relevantní i z pohledu udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť v jejím případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, které by udělení této formy mezinárodní ochrany odůvodňovaly. Podle tohoto ustanovení, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Žalobkyně se domnívá, že vzhledem ke špatnému zdravotnímu stavu její dcery a její nutné péče o ni, je případ hodný zvláštního zřetele a měl by jí být udělen humanitární azyl.
9. Žalobkyně má za to, že žalovaný měl zohlednit skutečnost, že dcera žalobkyně je v současné době na území Německa v péči lékařů, v cizí zemi, kde nemá jakékoliv zázemí a má zhoršenou mobilitu. V takovém případě je péče její matky naprosto nezbytná. Žalobkyně se přitom domnívá, že v Arménii by pro její dceru taková léčba dostupná nebyla, v důsledku čehož by mohlo dojít ke zhoršení jejího zdravotního stavu.
10. Výše uvedené měl žalovaný považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu a měl zvážit, zda žalobkyně za této situace nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany.
11. Navrhovala proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2019, č. j. OAM-896/ZA-ZA11-ZA05-2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný zjistil skutečný stav věci. Na podporu svého tvrzení, tedy že žalobkyni nebude udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 14 zákona o azylu vycházel z tvrzení, která žalobkyně uvedla při pohovoru k žádosti a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménské republice. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení tak bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je skutečnost, že chce pečovat o svoji nemocnou zletilou dceru, která se aktuálně nachází v Německu.

13. Správní orgán se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval situací žalobkyně a vyloučil možnost udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14 zákona o azylu. Žalobkyně ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že ač se cítí špatně, neléčí se s žádnými zdravotními problémy, pouze dobírá léky, které jí byly předepsány kvůli zánětu ucha. Žalobkyně opustila svoji rodnou zemi, neboť doprovázela svoji dospělou dceru na cestě do Německa na léčbu. Jako jediný problém ve vlasti uvedla vznik dluhů v důsledku dceřiny nákladné léčby, neboť dcera je v současné době hospitalizována v Německu. V případě návratu do Arménie žalobkyně vyjádřila obavu z psychické, resp. emoční újmy související s nemožností být v blízkosti své nemocné dcery. Žalovaná má však za to, že tento problém nelze označit za azylově relevantní, neboť z azylového příběhu žalobkyně nelze seznat, že by jí hrozila hrozba vážné újmy. Žalovaný má za to, že se žalobkyně může do vlasti bezpečně vrátit a v případě potřeby požádat tamější instituce o pomoc při řešení své situace. Žalovaný dodává, že jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5Azs 125/2005-46). Správní orgán odkázal také na skutečnost, že obdobnými otázkami v otázce neudělení humanitárního azylu se již zabýval Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze poukázat např. na rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3Azs 12/2003-38, a na rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5Azs 47/2003-48. V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud uvedl, že na udělení mezinárodní ochrany z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Podle konstantní soudní judikatury se „rozhodování o tom, zda bude udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, děje ve volné úvaze správního orgánu“; podle této judikatury „se ani nejedná o právo“, na němž by mohl být někdo zkrácen – viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 771/2000 či usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02. Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, zdůraznil, že „smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situaci, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v níž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělení humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.

14. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu a že by žalobkyně byla nějakým způsobem zkrácena na svých právech a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné a navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Pokud jde o napadené rozhodnutí, bylo vydáno 16. 10. 2019 pod č. j.: OAM-896/ZA-ZA11-ZA05-2019 a o žádosti žalobkyně, u níž bylo zjištěno, že je státní příslušnice Arménské republiky, bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.
16. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí bylo zjištěno, že 14. 10. 2019 žalobkyně poskytla k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany údaje, kdy sdělila, že se narodila na území dnešní Arménie, je státním občankou Arménské republiky a hlásí se k arménské národnosti. Cestovní doklad nemá, doklady ztratila po příjezdu do Německa. Vyznává křesťanskou víru, politické přesvědčení nemá a o politiku se nezajímá. O rodinném stavu vypověděla, že je svobodná, neuzavřela oficiální sňatek, ale má dlouhodobého druhá, se kterým má pět dětí. Děti žijí v Arménii kromě jedné dcery jménem A., která je v Německu. K cestě do ČR sdělila, že Arménii opustila 15. 6. 2019 a odjela do Německa a požádala tam o azyl a dne 9. 10. 2019 byla transferována na území ČR. Do Evropy cestovala s českým vízem. Dříve ve státech EU nepobývala. Kromě českého víza, na které do Evropy přicestovala, jí nebyla v minulosti udělena víza ani povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu žádala v červnu 2019 v Německu. O svém zdravotním stavu vypověděla, že se cítí špatně, ale s ničím se neléčí. V Německu se léčila se zánětem ucha, v současnosti dobírá léky, které jí předepsali. Její stav se zlepšil. K důvodům žádosti uvedla, že má v Německu zletitou dceru A. K., narozenou ..., která má velmi špatný zdravotní stav. Není samostatná a potřebuje péči žalobkyně. Do Německa přicestovaly spolu a požádaly tam o mezinárodní ochranu společně, ale do ČR transferovali pouze žalobkyni. Dcera je v Německu v nemocnici. Žalobkyně se domnívá, že ji do ČR také pošlou. Jiné důvody žádosti nemá.
17. Dne 14. 10. 2019 byl s žalobkyní proveden pohovor, v jehož průběhu uvedla, že vlast opustila, protože byl ohrožen život její dcery. Rozhodly se s dcerou, že pojedou za léčbou do Evropy. Cestovaly společně, obě si vyřídily české vízum, protože nebyla jiná možnost. Do Německa cestovaly, protože jim to doporučil lékař v Arménii. Dceři v roce 2012 diagnostikovali leukémii. Leukémii dokázali v Arménii léčit, stav dcery se zlepšil, ale později se objevily problémy s klouby. Dcera potřebuje kloubní náhradu na levém lokti a pravé kyčli. Objasnila, že dcera nemůže sama chodit, nemůže např. dojít na WC, chodí pomocí berlí a žadatelka o ni tedy pečuje. Na dotaz, proč ji převezli do ČR, ale dceru ponechali v Německu, odpověděla, že si myslí, že je to proto, že dcera je hospitalizována v nemocnici. Ohledně potíží v Arménii uvedla, že problémy spočívaly v tom, že kvůli léčbě dcery si musela půjčit peníze, je tedy zadlužená. O své možné situaci v případě návratu do vlasti uvedla, že situace by byla špatná, protože pokud by se musela vrátit do Arménie a dcera by zůstala v Evropě, žadatelka by se z toho zbláznila, bylo by to pro ni

psychicky náročné. Závěrem pohovoru další skutečnosti neuvedla, nedoložila žádné materiály, nevyužila možnosti si protokol nechat zpětně přetlumočit za účelem kontroly a protokol o pohovoru následně bez námitek podepsala.

18. Dále z odůvodnění vyplývá, že správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z její výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR, č. j. 102114/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 a Zprávy mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2018, Údaje o zemi – Arménie. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenované u udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění pak uvedeno dále, že po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jmenovaná nemá žádné politické přesvědčení, o politiku se nezajímala. Vlast opustila z důvodu zdravotního stavu dcery a její léčby. Náklady na léčbu dcery vedly k zadlužení žadatelky, ale kromě psychické, resp. emoční újmy související s nemožností být v blízkosti své nemocné dcery, neuvedla žádné problémy, které by mohla mít po návratu do vlasti.
19. Správní orgán zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu § 12 zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů nebo soukromých osob pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. Podle Informace MZV ČR, č. j. 102114/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 jmenovaná nebude ani jako neúspěšná žadatelka o mezinárodní ochranu nebo osoba žijící dlouhodobě v zahraničí ve vlasti vyslýchána, obtěžována ani nijak pronásledována.
20. Správní orgán pak konstatoval, že v případě žalobkyně neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.
21. Žalobkyni nebyl udělen azyl ani podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, kdy v případě hodném zvláštního zřetele se udělí azyl rodinnému příslušníkovi azylanta, jestliže byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o mezinárodní ochranu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12.
22. Žalobkyni nebyl udělen ani azyl dle § 14 zákona o azylu, kdy dle tohoto zákonného ustanovení, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod, pro

udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

23. Správní orgán uvedl, že v této souvislosti se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalobkyně je zletilá, svéprávná, samostatná a na život si je schopna vydělat práci. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že ač se cítí špatně, neléčí se se žádnými zdravotními problémy, pouze dobírá léky, které jí byly předepsány kvůli zánětu ucha. Správní orgán nadto uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností a v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žalobkyně však správní orgán takové okolnosti neshledal. Podle Informací MZV ČR ze dne 14. 2. 2019 Ministerstvo práce a sociálních věcí společně s IOM rozvíjí integrační programy pro navrátilivší se migranty, financované obvykle z EU Return Fund nebo příspěvku členských států EU. Tento program pokrývá dle potřeby zdravotní péči, vzdělávání, materiální pomoc (renovace bydlení či zajištění základních potřeb), asistenci při hledání zaměstnání či rozjezdu vlastního podnikání. Žadatelka tedy může tyto programy využít při integraci ve vlasti. Ze zprávy IOM vyplývá, že pokud bude žadatelka dbát na řádné vyřízení dokladů a registraci, nebude se její přístup například ke zdravotní péči, pracovnímu trhu, sociální péči, lišit od ostatních obyvatel Arménie.
24. Správní orgán konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
25. V případě žalobkyně, jak žalovaný uvedl, nejsou naplněny ani o důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
26. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
27. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
28. Žalovaný pak uvedl, že žalobkyně neuvedla ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma

uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle Informace OAMP neumožňují zákony Arménie uložit trest smrti za žádný trestný čin.

29. Žalovaný se pak, jak uvedl, dále zabýval otázkou, zda žadatelce o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žadatelka v průběhu řízení neuvedla žádné potíže, které ve vlasti měla mít, na základě kterých by jí po návratu mělo hrozit nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Arménii opustila, neboť doprovázela svoji dospělou dceru na cestu do Německa za léčbou. Jako jediný problém ve vlasti dotyčná uvedla vznik dluhu v důsledku dceřiny nákladné léčby. Její dcera se v současnosti nachází na území Německa, kde je hospitalizována. V případě návratu do Arménie se obává psychické, resp. emoční újmy související s nemožností být v blízkosti své nemocné dcery. Tento problém však nelze označit za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Nad rámec uvedeného správní orgán doplnil, že podle Informace MZV ČR je pozice neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Arménie stejná jako u všech ostatních migrantů, tito lidé nejsou vyslýcháni, obtěžováni ani nijak pronásledováni. Výjimkou mohou být jen aktivní politici, kteří jsou, pokud je jejich žádost neúspěšná, a informace se stane veřejnou, terčem pozornosti sdělovacích prostředků. Tato skutečnost se však žadatelky nijak nedotkne, neboť tato není aktivním politikem. Ministerstvo práce a sociálních věcí společně s IOM rozvíjí integrační programy pro navrátilivší se migranty.
30. Žalovaný pak uvedl, že po zhodnocení výpovědi žadatelky a okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí přímé a bezprostřední vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
31. Správní orgán v případě žalobkyně posuzoval také otázku, zdali jí v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdroj, především pak informace OAMP – Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi, je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatelky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu ke jmenované za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Podle uvedené Informace OAMP sice v souvislosti se sporným územím Náhorního Karabachu docházelo ke střetům mezi arménskými a ázerbajdžánskými vojáky, obě strany se obviňovaly z porušování příměří z roku 1994 a k nejsilnějším střetům od roku 1994 došlo v dubnu 2016, kdy oba státy použily i těžké zbraně a zemřelo v nich podle odhadů 100 až 200 osob, avšak z této informace vyplývá, že situace kolem sporného území se výše jmenované žadatelky nijak nedotkne, neboť ta pochází z okresu Armavir, v němž žádné napětí není.
32. Případné vycestování žadatelky po posouzení informace o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelkou nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Jmenovaná jako důvod své žádosti označila skutečnost, že chce být v blízkosti a pečovat o svoji nemocnou zletilou dceru. K tomu správní orgán konstatoval, že dcera žadatelky je zletilá a

v současnosti se nenachází na území ČR, nýbrž je hospitalizována a podstupuje léčbu v Německu. Ačkoliv žadatelka uvedla, že dcera je na její péči závislá, z výpovědi jmenované vyplynulo, že tato závislost spočívá pouze v omezené mobilitě její dcery. Ze skutečností, že žadatelka i její dcer současně podaly žádost o mezinárodní ochranu v Německu, ale německé úřady rozhodly o jejich rozdělení, když žadatelku v rámci tzv. dublinského řízení transferovaly na území ČR, vyplývá, že tvrzenou závislou dospělou dceru na žadatelce ani německé úřady neshledaly. Případné vycestování žadatelky do Arménie tedy nemůže být v rozporu s mezinárodními závazky stran rodinných a soukromých vazeb, kterými je ČR vázána.

33. Žalobkyně nenaplnuje ani podmínky ust. § 14b ldst. 1 zákona o azylu, neboť není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany.
34. Z připojeného správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti:
35. Žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel především z toho, co v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany sdělila samotná žalobkyně, a to v Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 10. 2019 a Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z téhož dne a dále z informací o bezpečnostní a politické situaci v Arménii a stavu dodržování lidských práv v této zemi, které jsou součástí správního spisu a s nimiž byla žalobkyně seznámena.

Posouzení věci krajským soudem

36. Žaloba **není důvodná**.
37. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona o č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
38. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
39. Krajský soud zde musí v první řadě uvést, že žaloba žalobkyně je do jisté míry zmatečná, neboť pod bodem I. žaloby žalobkyně uvádí, že žaloba je podávána proti rozhodnutí ze dne 18. 10. 2019 vydanou žalovaným pod č. j. OAM-896/ZA-ZA11-ZA05-2019, kterým žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

40. K žalobě však žalobkyně připojila rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno dne 16. 10. 2019, pod č. j. OAM-896/ZA-ZA11-ZA05-2019, kdy o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto tak, že **mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.**
41. V žalobě tedy žalobkyně napadá sice rozhodnutí vydané žalovaným dne 18. 10. 2019 vydaným pod č. j. OAM-896/ZA-ZA11-ZA05-2019, ovšem výrok tohoto rozhodnutí je jiný, jedná se o výrok o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, nikoliv výrok o tom, že mezinárodní ochrana je nepřipustná dle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Jiné je i datum vydání (16. 10. 2019, nikoliv 18. 10. 2019).
42. Soud zde však uvádí, že z dalšího obsahu žaloby i z připojeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně ve skutečnosti napadá rozhodnutí, které také připojila, tj. rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení zákona o azylu.
43. Navíc žalobkyně v žalobě uvádí, že je státní příslušnicí Ukrajiny, z rozhodnutí však vyplývá, že je státní příslušnicí Arménské republiky a tak toto vyplývá i z celého připojeného správního spisu.
44. Z obsahu žaloby je patrné, že žalobkyně má za to, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla správně posouzena, neboť má za to, že jí měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, nebo doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jako důvod, proč by jí měl být udělen buďto humanitární azyl, nebo doplňková ochrana, uvádí tu skutečnost, že vycestovala z Arménie, kde žila se svou rodinou s jedním ze svých dětí, s dcerou, která je zletilá, do Německa, kde požádaly o udělení azylu, přičemž měly vyřízené vízum České republiky. Do Německa, jak uvedla, se zletilou dcerou odcestovala kvůli špatnému zdravotnímu stavu dcery, která potřebovala nutně zdravotní péči, přičemž tato mohla být v Německu poskytnuta v lepší míře než v Arménii, přičemž za lékařskou péči, která byla dříve dceři žalobkyni poskytnuta v Arménii, musela žalobkyně zaplatit značné finanční prostředky a zadlužila se. Žalobkyně však byla přepravena z Německa do České republiky, neboť měla vyřízené vízum České republiky, stejně jako dcera, ta však společně s žalobkyní nebyla dopravena do České republiky. Žalobkyně se domnívá, že to bylo proto, že v té době byla kvůli svým zdravotním problémům hospitalizována v Německu. Jako hlavní důvod, proč by jí měla být v ČR udělena mezinárodní ochrana, tedy, jak přímo uváděla humanitární azyl, nebo doplňková ochrana, je ta skutečnost, že její dcera, která má v současné době závažné problémy s pohyblivostí, je na žalobkyni, jako na své matce závislá, závislá v tom směru, že tato je schopna a ochotna ji poskytovat pomoc. Žádný jiný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žalobkyně neuvedla.
45. Krajský soud v Brně však uvádí, že žalobkyně jednak nesplňuje podmínky ust. § 12 nebo 13 zákona o azylu, tuto skutečnost ani sama netvrdila, neboť žádné pronásledování v Arménii ji nehrozilo a nehrozí, nebyla nijak politicky angažována, o politiku se vůbec

nezajímala, navíc v Arménii žije její druh, s nímž má celkem 5 dětí a neuváděla, že ani její rodina v Arménii v tomto směru nějaké problémy má.

46. Žalobkyně nesplňovala ani podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V případě žalobkyně nebyl shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 citovaného zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobkyně ničeného nenamítala.
47. Namítala však, že jí měl být udělen azyl (humanitární), azyl podle § 14 zákona o azylu, kdy podle tohoto zákonného ustanovení, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
48. Jde-li o humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), je třeba nejprve připomenout, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014-67, bod 50). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu pak lze zmínit např. zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Tyto důvody v případě žalobkyně nebyly dány, ale ani tvrzeny, kdy žalobkyně sice uváděla, že se necítí dobře, nevykazuje však žádné znaky žádné nemoci, pouze dobírá léky, které jí byly předepsány v Německu na zánět ucha. Žalobkyně nepřichází z žádné oblasti postižené významnou humanitární katastrofou, nic takového ani netvrdila a jako důvod pro udělení humanitárního azylu uvádí pouze jedinou skutečnost, a to tu, že se domnívá, že její dcera, jejíž zdravotní stav není dobrý, je v současné době v Německu, má za to, že bude však přesunuta do České republiky a žalobkyně zde chce o dceru pečovat, protože ta dle jejího názoru s ohledem na svůj zdravotní stav péči jiné osoby potřebuje.
49. Žalobkyně sama žádné zdravotní problémy neuvádí, o zdravotních problémech své dcery hovoří, ničím je nedokládá, navíc dcera žalobkyně je zletilá, v současné době je v Německu, nikoliv na území České republiky, takže u žalobkyně není žádný důvod udělit jí azyl z humanitárních důvodů kvůli tvrzeným zdravotním problémům své zletilé dcery, která ani nežije na území České republiky.
50. V případě žalobkyně nejsou ani žádné problémy, které by bránily žalobkyni v návratu do Arménie, a to proto, že by měla důvodné obavy z návratu do Arménie, tak jak jsou uvedeny v ust. § 14a zákona o azylu. Nic takového z připojených zpráv o bezpečnostní a politické situaci v Arménii a dodržování lidských práv v Arménii nebylo zjištěno, když žalobkyně uváděla, že v jejím případě jsou důvodné obavy z vážné újmy, a že její vycestování je proto v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, tak jak je uvedeno v ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

51. Na tomto místě soud uvádí, že nic takového zjištěno nebylo, a to jak z tvrzení samotné žalobkyně v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy ze skutečností, které v tomto řízení žalobkyně sama uváděla, ani ze zpráv o bezpečnostní a politické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii.
52. Soud dospěl k závěru, a jak už uvedl, přímo i ze samotného tvrzení žalobkyně plyne, že v případě návratu do Arménie jí nehrozí nebezpečí vážné újmy, tak jak má na mysli ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, a proto žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni dány nejsou.
53. Soud tedy uzavírá, že jediným tvrzeným důvodem žalobkyně, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, je ta skutečnost, že se domnívá, že za ní bude přesunuta do České republiky z Německa i její zletilá nemocná dcera, která potřebuje péči jiné osoby a tu jí chce poskytovat žalobkyně, přičemž zdravotní péče na území České republiky je lepší než v Arménii, kde kvůli zdravotním problémům své dcery již žalobkyně zaplatila značné finanční prostředky.
54. Soud uvádí, že tedy smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat její vycestování.
55. Soud uvádí, že dle jeho názoru se žalovaný odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval řádně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně neuvedla a žalovaný ani nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, rovněž se zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud musí uvést, že takové nebezpečí žalobkyni nehrozí. Soud tedy uzavírá, že žaloba žalobkyně důvodná není, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
56. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení jí proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. července 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.